

Arrest

nr. 217 801 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Tirana en de Albanese nationaliteit te bezitten. Uw broer, R. L. (...), kocht een appartement van ene E. S. (...). Er werd een contract opgesteld bij de notaris. Uw broer betaalde 30.000 euro en er werd overeengekomen dat hij nog eens 17.000 euro zou betalen eens de hypotheeklening afgesloten was en het definitieve verkoopcontract zou afgesloten worden. Jullie betrokken de woning, werkten deze af en bemeubelden deze. Na een tijdje wilde E. S. (...) echter niet langer doorgaan met de verkoop. Jullie gingen niet akkoord met het afblazen van de verkoop.

Bovendien hadden jullie heel wat kosten gemaakt aan de woning en was hij niet bereid deze terug te betalen. Jullie spanden een rechtszaak tegen hem aan opdat het bij de notaris opgestelde contract een definitief contract zou worden en hij spande een rechtszaak aan tegen jullie om het bij de notaris opgestelde contract te vernietigen. De rechtbank sprak zich uit in het voordeel van uw broer. Twee weken na het vonnis vroeg E. S. (...) uw broer met hem af te spreken. Tijdens deze ontmoeting, die plaatsvond in oktober 2011, verwondde uw broer E. S. (...) en doodde hij diens broer, A. S. (...). Uw broer werd opgepakt en veroordeeld voor moord en slagen en verwondingen ondanks het feit dat zij geweld hadden gebruikt tegen uw broer. Uw moeder en u durfden niet meer in de buurt te komen. Ongeveer anderhalf jaar à twee jaar later, braken E. S. (...) en de zijnen in in jullie woning, waarbij ze deze vernielden en jullie bezittingen stalen. Jullie vermoeden dat zij dit gedaan hadden om jullie te doden. Zij gaven aan de politie echter banale redenen voor het feit dat ze in jullie woning hadden ingebroken. Hierdoor verbleven jullie steeds in huurwoningen en verhuisden jullie regelmatig. In 2015, toen jullie op de eerste verdieping van een gebouw in de Ferit Xhajkostraat woonden, vertelde iemand van de wijk uw moeder dat iemand was komen vragen waar jullie woonden. U ging daarop naar de politie, die uw klacht echter niet noteerde, omdat er niets gebeurd was om een klacht over te noteren. Jullie verhuisden naar de derde verdieping van hetzelfde gebouw. In 2016 sprak E. S. (...) de vriend van uw broer die hem vergezeld had op de fatale afspraak, S. X. (...), aan in de Siri Kodrastraat in zijn wijk. Hij werd bedreigd en gevraagd of hij kon vertellen waar jullie verbleven. E. (...) zei S. (...) dat jullie hen bloed verschuldigd zijn. S. (...) gaf jullie verblijfplaats echter niet prijs en verwittigde u meteen. Na dit incident verhuisden jullie begin-midden 2017 naar een woning in de Niko Avramistraat. Een maand à anderhalve maand voor jullie Albanië verlieten, vertelde een man uit jullie wijk jullie dat een jongeman hem gevraagd had of hij een familie uit Shkodër met een zoon in de gevangenis kende. Hij vroeg u of jullie van Shkodër waren en zei dat hij dacht dat deze jongeman naar jullie op zoek was. U vermoedt dat hij u aansprak omdat hij u met uw moeder in het dialect van Shkoder had horen praten. Op 18 september 2018 verliet u samen met uw moeder M. L. (...) (O.V. (...)) Albanië. Jullie verzochten België op 21 september 2018 om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Albanië vreest u gedood te worden door de familie S. (...).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw moeder, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw broer, een certificaat van uw familiesamenstelling van vroeger, een certificaat van uw huidige familiesamenstelling, een krantenartikel d.d. 18.03.2012 over de veroordeling van uw broer, een expertise van de wetsdokter uitgevoerd op uw broer d.d. 12.10.2011, de juridische verdediging van uw broer opgesteld door zijn advocaat d.d. 08.03.2012, enkele juridische stukken ter staving van het geschil over de verkoop van het appartement en de inbraak, enkele juridische stukken ter staving van de moord die uw broer heeft gepleegd en een document over de medische toestand van uw broer opgemaakt door de gevangenisarts d.d. 10.04.2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 17 december 2017 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U heeft immers geen geloofwaardige en/of overtuigende feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde bedreiging door E. S. (...), met name dat uw familie hen bloed verschuldigd is, geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen of onvoldoende aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijk van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land.

U noch uw moeder wendde zich immers tot de politie toen E. S. (...) in 2016 aan de vriend van uw broer R. (...), S. X. (...) zei dat jullie hem bloed verschuldigd waren (notities van het persoonlijk onderhoud A. (...), d.d. 29.10.2018, p. 14-15, 20; notities van het persoonlijk onderhoud M. (...), d.d. 29.10.2018, p. 5, 7). Jullie verklaringen om dit nalaten te rechtvaardigen kunnen niet weerhouden worden. U verwijst hiervoor naar uw bezoek aan de politie naar aanleiding van het feit dat in 2015 een persoon uit uw wijk aangesproken was geweest door iemand met de vraag of deze wist waar jullie woonden (CGVS, p. 20). U geeft zelf aan dat de politie deze 'klacht' niet kon registreren omdat er met name niets gebeurd was (CGVS, p. 20). Het feit dat iemand iemand gevraagd had waar jullie woonden, kan bezwaarlijk voldoende informatief genoemd worden om geregistreerd te worden, laat staan een aantijging voor een nakende moordpoging door E. S. (...) te onderbouwen. De vaststelling dat de politie niets noteert wanneer er geen gebeurtenissen plaatsgevonden hebben die in een klacht vastgelegd kunnen worden, rechtvaardigt dan ook geenszins dat u niet naar de politie gegaan bent wanneer E. S. (...) aan S. X. (...) zei dat jullie hem bloed verschuldigd zijn in 2016. Bij deze gebeurtenis had u immers wél concrete feiten aan te geven, gezien een bedreiging geuit was en u ook kon aangeven door wie en aan wie deze geuit was. Uw moeders verklaringen dat zij nooit enige melding gemaakt heeft van de dreigende taal van E. S. (...) via S. X. (...), met name dat de politie haar wandelen zou sturen, dat de politie zou zeggen dat men haar niet de hele tijd zou kunnen bewaken, dat de politie van zulke zaken niets wilt weten, verantwoordelijk is voor de helft van zulke zaken en dat de politie haar in het verleden evenmin geholpen had toen er in jullie woning ingebroken was geweest (CGVS M. (...), p. 7), kunnen evenmin weerhouden worden. Wat betreft haar verklaringen dat de politie jullie niet geholpen heeft in het verleden toen er in jullie woning ingebroken was, dient opgemerkt te worden dat de politie jullie klacht over de inbraak overmaakte aan het parket, en dat de politie jullie voorstelde een kennis te sturen om de in uw woning aanwezige bezittingen te gaan halen gezien jullie voorgeschiedenis en dat het parket de zaak nadien afsloot en jullie opdroeg een procedure op te starten bij een burgerlijke rechtbank over uw ontbrekende kleren en juwelen (CGVS M. (...), p. 7-8; CGVS A. (...), p. 9). Geenszins kan hieruit besloten worden dat u of uw moeder niet op bescherming zouden kunnen rekenen van de Albanese autoriteiten bij daden van vervolging. Wat betreft haar verklaringen dat de politie haar wandelen zou sturen, van zulke zaken niets wilt weten en verantwoordelijk is voor de helft van dergelijke zaken, dient opgemerkt te worden dat deze het niveau van een blote bewering niet overstijgen. Gevraagd wat zij hiermee precies bedoelt, antwoordt uw moeder dat haar verklaring dat de politie verantwoordelijk is voor de helft van deze zaken niet genoteerd had moeten worden en antwoordt ze met de retorische vraag wat ze daarmee zou moeten bedoelen (CGVS M. (...), p. 7), hetgeen weinig verhelderend is. Bovendien zijn deze verklaringen strijdig zijn met de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Wat betreft de verklaring van uw moeder dat de politie haar niet de hele tijd zou kunnen bewaken (CGVS M. (...), p. 7) en uw verklaring dat de politie u zei dat ze niemand konden aanstellen om u de hele dag te bewaken (CGVS A. (...), p. 20), dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de

impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachten rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Tot slot overstijgen uw verklaringen dat uw broer geen penitentiair verlof gekregen zou hebben omdat zijn veiligheid niet gegarandeerd zou kunnen worden (CGVS A. (...), p. 14-15) het niveau van een blote bewering niet daar u nalaat deze te onderbouwen met documenten. U weet niet wat er op het document van de weigering van zijn penitentiair verlof vermeld staat en evenmin bent u op de hoogte of uw broer zijn advocaat hierover aangesproken heeft (CGVS A. (...), p. 15).

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, vermogen bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Uw paspoort, het paspoort van uw moeder, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw broer en de twee certificaten van familiesamenstelling tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en familiale band met uw broer aan, die in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. De overige documenten tonen enkel het geschil over de verkoop van het appartement, de moord gepleegd door uw broer, zijn veroordeling, verblijf in de gevangenis en de inbraak in jullie woning aan, die evenmin in vraag gesteld worden.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het verzoek om internationale bescherming van uw moeder M. L. (...) (O.V. (...)) eveneens kennelijk ongegrond is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de moeder van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste

verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar zoon.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/5, 48/6, § 5 en 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de rechten van verdediging*”, van “*het beginsel van hoor en wederhoor*” en van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ten gevolge van samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2018 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)*”.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.*”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.4.1. Verzoekende partijen halen vooreerst aan dat het administratief dossier niet binnen een redelijke termijn aan hen werd meegedeeld, waardoor zij niet in staat waren om de aanwezigheid en de inhoud van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt te verifiëren. Zij hadden hiertoe nochtans een dringende aanvraag gestuurd op 3 december 2018, waarbij zij verwijzen naar bijlage 3 van hun verzoekschrift. Tevens voegen zij als bijlage bij hun verzoekschrift een e-mail van een medewerker van het CGVS (bijlage 4). Zodoende werden hun rechten van verdediging en het beginsel van hoor en wederhoor geschonden door de bestreden beslissingen.

2.2.4.2. De Raad verwijst desbetreffend vooreerst naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: *“Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS, nr. 167.415 van 2 februari 2007; RvV, nr. 33.603 van 30 oktober 2009; RvV, nr. 74 942 van 13 februari 2012). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonst hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft (RvV, nr. 75.787 van 24 februari 2012).*

(...)

Verweerder repliceert verder dat verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoeker en diens raadsman mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier komen inkijken op de zetel van het CGVS en kennis nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. Verweerder meent dat er geen enkele rechtsregel bestaat waaruit blijkt dat de verwerende partij verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdsperiode bepaalde stukken over te maken waarbij per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming genomen wordt. Aan verzoeker werd overigens conform artikel 57/5quater, § 4 op 28 november 2018 een kopie overgemaakt van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat advocaten en personen die de verzoekers om internationale bescherming bij hun procedure begeleiden het dossier van een verzoeker mogen inkijken en een kopie van sommige stukken uit het dossier krijgen door zich te wenden tot de dienst "Advocaten" op het Commissariaat-generaal, zoals vermeld wordt op het formulier ter bestelling van kopieën. Uit het stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker zich gewend heeft tot de dienst "Advocaten" zoals vereist (en dit ook toegeeft in deze e-mail) om inzage te krijgen in het administratief dossier. Het stuk 4 toegevoegd aan het verzoekschrift heeft bovendien betrekking op een ander dossier (A. N. (...), (...)) dan dat van verzoeker. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij geen gebruik kon maken van zijn inzagerecht. Verzoekers grief dat hij geen beroep kon indienen met volledige kennis van zijn dossier, mist dan ook iedere feitelijke grondslag (RvV, nr. 16.885 van 2 oktober 2008).

Verweerder vervolgt dat, indien verzoeker constateerde dat er geen reactie kwam op zijn mail van 3 december 2018 waarbij de vraag aan de verwerende partij werd gesteld hem de gevraagde stukken, over te maken gelet op het verstrijken van de beroepstermijn op 12 december 2018 zoals hij zelf aangeeft in deze e-mail, er dan ook kon worden verwacht dat hij in deze een diligente houding aannam en het dossier ging inkijken op het CGVS teneinde zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren. Verzoeker kan geen rechten ontlenen aan het uitblijven van enige reactie van de verwerende partij. Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker op enig moment (na zijn verzoek om kopie van de gevraagde stukken) inzage gevraagd heeft in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn door het CGVS. Evenmin brengt verzoeker dergelijke stukken aan waaruit dit zou blijken. Het feit dat de gevraagde stukken niet aan verzoekers raadsman werden bezorgd, doet dan ook geen afbreuk aan verzoekers rechten van verdediging, noch aan het bestaan van deze documenten en hun aanwezigheid in het administratief dossier (naar analogie met RvV, 22 juni 2018, nr. 205 797).

Verzoekende partij draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij het Commissariaat-generaal teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden. Verzoekende partij toont niet aan dat zij geen gebruik heeft kunnen maken van haar inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur."

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partijen en hun advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van hun inzagerecht en aldus de mogelijkheid hadden ter griffie inzage te nemen van de administratieve dossiers, waarin de stukken waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissingen zich bevinden.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift, onder verwijzing naar twee rapporten die zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlagen 6 en 7), kritiek uiten op het feit dat Albanië sinds 17 december 2017 opnieuw op de lijst van veilige landen staat, terwijl de Raad van State al meermaals Albanië uit deze lijst heeft geschrapt en dit in het bijzonder omwille van de bloedwraakproblematiek (zie bijlagen 5 en 10 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Zij er tevens op gewezen dat de Raad van State bij arrest nr. 240.767 van 20 februari 2018 het beroep tot vernietiging van het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 heeft verworpen, waardoor de vermelding van Albanië in de lijst van veilige landen werd bevestigd.

2.2.6.1. Verzoekende partijen benadrukken verder in hun verzoekschrift dat in de bestreden beslissingen niet betwist wordt dat er een bloedwraak bestaat tussen hun gezin en de familie S. De bewijslast moet dan ook worden omgekeerd overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en verwerende partij dient aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

2.2.6.2. De Raad bemerkt dat het bestaan van de bloedwraak inderdaad op zich niet betwist wordt, doch is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen met bovenstaande opmerking voorbij gaan aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat er wat hen betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien zij niet aantonen dat zij voor de door hen aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of in geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

2.2.7.1. Verzoekende partijen menen verder dat zij geenszins beroep kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Zij wijzen erop dat zij in het kader van de bloedwraak reeds meermaals naar de politie zijn gegaan, zonder succes. Verzoekende partijen stellen vast dat *"verwerende partij zich op het enige moment (beroept) waarop verzoekers niet bij de politie zijn geweest om te overwegen dat zij niet aantonen dat zij geen effectieve bescherming zouden kunnen genieten"*. Nochtans blijkt uit hun verklaringen dat zij gegronde redenen hadden om aan te nemen dat

hun klacht niet zou slagen gezien hun eerdere ervaringen met de politie. Verder citeren verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog uit verschillende rapporten omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, stellende dat hieruit blijkt dat de door de Albanese autoriteiten geboden bescherming geenszins doeltreffend en van niet-tijdelijke aard is. Ook verwijzen zij in dit verband naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gewezen werd op de tekortkomingen betreffende de toegang tot effectieve bescherming door de Albanese autoriteiten. Tevens voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift verschillende rapporten (bijlagen 8, 11 en 13) en een internetartikel (bijlage 9) waaruit blijkt dat bloedwraak nog steeds een groot probleem vormt in Albanië en halen zij dienaangaande eveneens een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan waarin gewezen wordt op het gebrek aan toegang tot effectieve en niet-tijdelijke bescherming van de Albanese autoriteiten in het kader van een bloedwraak. Ten slotte verwijzen verzoekende partijen nog naar een persartikel waaruit blijkt dat eind 2016 de familie van de Albanese procureur-generaal Albanië diende te ontvluchten vanwege bedreigingen jegens hen door een onderzoek dat de procureur leidde (zie bijlage 12 van het verzoekschrift). Verzoekende partijen menen dat *“als zelfs de procureur-generaal geen bescherming voor zijn familie in Albanië kan krijgen, (...) men zich legitiem (kan) afvragen hoe mensen zonder invloed zoals de verzoeker een bescherming zou kunnen krijgen”*.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen *in concreto* te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten. Zij weerleggen dan ook op geen enkele manier de vaststelling dat uit hun verklaringen geenszins blijkt dat zij, in hun specifieke omstandigheden, niet op bescherming zouden kunnen rekenen van de Albanese autoriteiten bij daden van vervolging.

Waar zij in hun verzoekschrift verwijzen naar verschillende rapporten omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, bemerkt de Raad evenwel dat deze rapporten, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen nalaten het merendeel van deze rapporten bij te brengen, van minder recente datum zijn dan de informatie waarop verwerende partij zich baseert. Zij het tevens onderstreept dat ook in de bestreden beslissingen erkend wordt dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, en dat ook voor wat betreft de bescherming bij bloedwraak er nog ruimte is voor vooruitgang en verbetering, doch blijken anderzijds uit de beschikbare informatie (administratieve dossiers, stuk 11, map landeninformatie, delen 1-2) de belangrijke maatregelen die de Albanese autoriteiten hebben getroffen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, om de bloedwraakproblematiek te bestrijden en om corruptie tegen te gaan.

Inzake de bijgebrachte rapporten (bijlagen 8, 11 en 13 van het verzoekschrift) en het internetartikel (bijlage 9 van het verzoekschrift) waarover verzoekende partijen stellen dat hieruit blijkt dat bloedwraak nog steeds een groot probleem vormt in Albanië, stelt de Raad vast dat dit nergens in de bestreden beslissingen ontkend wordt. Met deze opmerking weerleggen verzoekende partijen evenwel op geen enkele wijze de in dit verband pertinente vaststelling van verwerende partij dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. De Raad stelt verder vast dat de door verzoekende partijen bijgebrachte rapporten en internetartikel dateren uit de periode 2013-2016 en derhalve niet van aard zijn om de recentere informatie waarop verwerende partij haar motivering inzake de beschermingsmogelijkheden in Albanië bij bloedwraak, met name de COI Focus van 27 juni 2018 aangaande de algemene situatie in Albanië en de COI Focus van 29 juni 2017 aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië bij bloedwraak (administratieve dossiers, stuk 11, map landeninformatie, delen 1-2) te weerleggen.

Daar waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zij kunnen rekenen op bescherming vanwege de Albanese autoriteiten nu zelfs de familie van de Albanese procureur-generaal – zijn kinderen en zijn zwangere echtgenote – Albanië moest ontvluchten nadat hij bedreigd werd (bijlage 12 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad evenwel dat de informatie die uit dit internetartikel blijkt geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen niet kunnen rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. Immers kan uit de loutere verhuis van de familie van

de procureur-generaal naar het buitenland nadat deze laatste bedreigingen had ontvangen, niet zonder meer besloten worden dat de Albanese autoriteiten niet bereid waren bescherming te bieden aan de procureur-generaal en diens gezin. Zo is het niet uitgesloten dat deze verhuis net een beschermingsmaatregel vanwege de Albanese autoriteiten betreft.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift in dit verband nog verwijzen naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in deze arresten overigens uitspreekt over de beschermingsmogelijkheden in Albanië bij bloedwraak, dient bovendien te worden vastgesteld dat hij zich hiervoor baseert op minder recente informatie dan de informatie waarop verwerende partij zich in de bestreden beslissingen baseert. De Raad benadrukt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze dient te worden beoordeeld en dat zij daarbij hun vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dienen te maken doch zij blijven hiertoe manifest in gebreke.

2.2.8. Verder is de Raad nog van oordeel dat verwerende partij inzake de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten terecht het volgende stelt: *“De documenten die u neerlegt, vermogen bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Uw paspoort, het paspoort van uw moeder, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw broer en de twee certificaten van familiesamenstelling tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en familiale band met uw broer aan, die in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. De overige documenten tonen enkel het geschil over de verkoop van het appartement, de moord gepleegd door uw broer, zijn veroordeling, verblijf in de gevangenis en de inbraak in jullie woning aan, die evenmin in vraag gesteld worden.”*

2.2.9. Inzake de aangehaalde schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantonen dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partijen neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband tevens naar de uiteenzetting in punt 2.2.12., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissingen genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.10. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen wel degelijk werden gehoord, dat zij toegang hadden tot hun dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissingen met reden werden omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.11. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratieve dossiers, stukken 10 en 11), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 29 oktober 2018 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting een stuk neerleggen en omschrijven als *“Aanvullende Nota”*, dient te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Te dezen blijkt dat in het door verzoekende partijen neergelegde stuk slechts wordt aangegeven: *“Verzoekers wensen de nieuwe volgende stukken neer te leggen”*. Vervolgens volgt een opsomming van drie neergelegde stukken, waarbij het tweede en het derde stuk respectievelijk worden omschreven als *“een getuigenis van S. X. (...) betreffende de bloedwraak”* en *“pers articelelen”*. Daarenboven blijkt ook uit de omschrijving van het neergelegde eerste stuk waarbij een commissaris zou attesteren dat *“betrokkene gevaar op zijn leven riskeert in geval van vrijlating van de gevangenis in verband van bloedwraak”* niet wat verzoekende partijen hiermee bedoelen nu verzoekende partijen zich heden in België bevinden en derhalve niet in de gevangenis in Albanië en geen van verzoekende partijen in het verleden in hun thuisland in hechtenis werden genomen. Het komt bij gebreke aan effectieve aanvullende nota niet de Raad toe over dit stuk te speculeren en het verweer te voeren.

Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoekende partijen neergelegde stuk, dat slechts een overzicht biedt van de neergelegde stukken en melding maakt van hun wens om deze stukken neer te leggen, zonder enige verdere duiding te bieden, niet kan worden gezien als ‘aanvullende nota’ in de zin van voormelde bepaling.

Derhalve wordt het stuk dat verzoekende partijen neerleggen ter terechtzitting gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT